

Sygn. akt I AGa 144/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 maja 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Dariusz Małkiński (spr.)
Sędziowie	:	SSA Elżbieta Kuczyńska SSA Krzysztof Adamiak
Protokolant	:	Iwona Zakrzewska

po rozpoznaniu w dniu 22 maja 2020 r. w Białymstoku na rozprawie

sprawy z powództwa **A. B., J. B. i W. B.**

przeciwko **(...) Spółce z o.o. w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji **pozwanej**

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie

z dnia 25 czerwca 2018 r. sygn. akt V GC 301/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz:

- powódki A. B. kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł,

- powoda J. B. kwotę 8.100 (osiem tysięcy sto) zł,

- powoda W. B. kwotę 4.050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł,

tytułem zwrotu kosztów instancji odwoławczej.

(...)

UZASADNIENIE

Powodowie będący współwłaścicielami terenu, na którym znajduje się kopalnia żwiru, w pozwie skierowanym przeciwko pozwanej - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W., wnieśli o zasądzenie następujących kwot

na rzecz: J. B. – 394.382 zł wraz z odsetkami za opóźnienie od kwot wskazanych w pozwie, A. B. – 172.692 zł wraz z odsetkami od kwot wskazanych w pozwie oraz na rzecz W. B. – 132.840 zł z należnymi odsetkami za opóźnienie. W uzasadnieniu wskazywali, że zawarli z pozwaną umowę dzierżawy nieruchomości o powierzchni 73,88 ha położonej w miejscowości G., gmina D. na okres 132 miesięcy pod warunkiem uzyskania koncesji na wydobycie żwiru. W umowie określono czynsz dzierżawny w wysokości 100.000 zł netto miesięcznie, powiększony o podatek VAT, przy czym na rzecz poszczególnych współwłaścicieli pozwany miał uiszczać różne kwoty, tj. na rzecz J. B. i A. B. po 26.000 zł netto miesięcznie, zaś na rzecz W. B. po 20.000 zł netto miesięcznie. Podnosili, że pozwana Spółka początkowo wywiązywała się ze swoich obowiązków, jednakże od czerwca 2016 roku zaprzestała płacenia czynszu dzierżawnego, twierdząc, że złoża żwiru zostało wyeksploatowane.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości w stosunku do A. B. oraz W. B. oraz zasądzenie od powodów na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Natomiast w odniesieniu do J. B. wniosła o oddalenie powództwa co do kwoty 172.692 zł oraz rozłożenie pozostałej kwoty w wysokości 221.690 zł na 22 raty, płatne do 10 dnia każdego miesiąca, poczynając od daty uprawomocnienia się wyroku oraz wzajemne zniesienie kosztów procesu między stronami. Kwota uznana, tj. 221.690 zł dotyczyła podatku od nieruchomości za 2016 r., który pozwana zobowiązała się zwrócić w ratach. Odnosząc się do czynszu dzierżawnego za okres czerwiec – listopada 2016 r. podniosła zarzut naruszenia art. 700 k.c. wskazując jednocześnie, że złoża kruszywa znajdujące się na działce zostały wyczerpane, a zatem istniały podstawy do obniżenia czynszu dzierżawnego. Z ostrożności procesowej podniosła również zarzut nadużycia prawa przez powodów określony w art. 5 k.c. Twierdziła, że uiszczała na rzecz powodów tytułem czynszu ponad 7.500.000 zł, zaś żądania powodów zapłaty dodatkowych kwot naruszają zasady współżycia społecznego.

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2018 roku o sygn. akt: V GC 301/16 Sąd Okręgowy w Olsztynie zasądził od pozwanej na rzecz powodów: J. B. kwotę 394 382,00 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wskazanych w wyroku kwot ; A. B. kwotę 172 692,00 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wskazanych w wyroku kwot; W. B. kwotę 132.840 zł wraz z należnymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wskazanych w wyroku kwot oraz zasądził od pozwanego na rzecz: J. B. kwotę 21. 687 zł tytułem kosztów postępowania, w tym 2. 417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, A. B. kwotę 11.035 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym 2. 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, zaś na rzecz W. B. kwotę 6.642 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, w tym kwotę 2. 400 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Powyższy wyrok został wydany w oparciu o następujące ustalenia i ocenę prawną:

Sąd I instancji, uwzględniając wniosek pozwanego, dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu geologii na okoliczność, czy zasoby przemysłowe operatywne ze złoża piaskowo- żwirowego (...), znajdujące się na działce dzierżawionej przez pozwaną, zostały wyeksploatowane oraz – jeśli tak – czy ich wydobycie można utożsamiać z racjonalnym wykorzystaniem zasobów kopalin. W oparciu o w/w opinię ustalił że złoża kruszywa piaskowo – żwirowego (...) nie zostało wyeksploatowane do końca, zaś w złożu pozostało jeszcze od 22 do 47 % zasobów- w zależności od obliczeń. Nadto biegły przychylił się do twierdzenia, na podstawie materiałów dostępnych u Geologa Wojewódzkiego, że w złożu pozostała ta większa wartość zasobów. Wprawdzie z opinii wynikało, że złoża było eksploatowane niechlujnie, w sposób daleki od doskonałości, wręcz wybiórczo i rabunkowo, niemniej jednak zasoby, jakie pozostały, nadają się do dalszego wydobycia w dowolnej chwili i zupełnie podstawowym sprzętem wydobywczym. Biegły zwrócił również uwagę, że eksploatacji złoża zaprzestano nagle, zaś ślady pozostawione przez użytkownika świadczyły o wyrzuceniu ostatniej partii urobku w wyrobisku z już załadowanych samochodów. Mając na uwadze zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, a przede wszystkim opinię biegłego Sąd uznał, że nie zachodziły przesłanki do zastosowania w niniejszej sprawie art. 700 k.c. i obniżenia czynszu dzierżawnego. Zgodnie z jego treścią, jeżeli wskutek okoliczności, za które dzierżawca odpowiedzialności nie ponosi i które nie dotyczą jego osoby, zwykły przychód z przedmiotu dzierżawy uległ znacznemu zmniejszeniu, dzierżawca może żądać obniżenia czynszu przypadającego za dany okres gospodarczy. W ocenie Sądu takie okoliczności nie zaszły w niniejszej sprawie, a zatem odmowa zapłaty czynszu jest nieuzasadniona. Obowiązek zapłaty jest tutaj wynikiem istniejącej między stronami ważnej umowy dzierżawy, zgodnie z którą wydzierżawiający zobowiązuje się oddać dzierżawcy rzecz do używania i pobierania pożytków przez

czas oznaczony lub nieoznaczony, a dzierżawca zobowiązuje się płacić wydierżawiającemu umówiony czynsz (art. 693 § 1 k.c.). W niniejszej sprawie powodowie spełnili swój obowiązek, tj. przekazali nieruchomości do eksploatacji, złoża są niewyczerpane, umowa jest ważna, co rodziło obowiązek po stronie pozwanej zapłaty umówionego czynszu. Sąd zwrócił również uwagę, że sposób wyliczenia czynszu, jak również wysokość odsetek, nie była kwestionowana, dlatego też uwzględnił żądania powodów w całości.

W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do zastosowania w niniejszej sprawie art. 5 k.c. Podkreślił, że w sprawie występowali przedsiębiorcy zawodowo trudniący się pozyskiwaniem żwiru (jedni mieli kopalnię, drudzy ją eksploatowali), miesięczna kwota czynszu w wysokości 100.000 zł została przyjęta przez strony w granicach swobody umów, zaś złoża mogą być nadal eksploatowane.

Sąd oddalił powództwo w oparciu o art. 693 § 1 k.c., zaś o kosztach rozstrzygnął na mocy art. 98 § 3 k.p.c. w zw. z art. 105 § 1 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła strona pozwana, która zaskarżając wyrok w całości zarzuciła:

1.naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 58 k.c. wobec powoływania się przez powodów na nieważny zapis umowny dzierżawcy, co spowodowało wadliwe uznanie, iż po stronie pozwanej Spółki istnieje obowiązek uiszczania należności publicznoprawnych związanych z dzierżawionym terenem w postaci opłat i podatków od nieruchomości;

2.naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 1 ustawy O podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991 roku poprzez jego niezastosowanie w przypadku gdy to powodowie są podatnikami podatku od nieruchomości i to na nich ciąży prawny obowiązek uiszczania należności publicznoprawnych;

3. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 700 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sprawie;

4. naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 5 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sprawie;

5. naruszenie przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie przed Sąd, pomimo zgłoszonego zastrzeżenia, wniosku dowodowego o przeprowadzenie uzupełniającej opinii pisemnego biegłego, który z uwagi na liczne zastrzeżenia do pierwotnej pisemnej odpowiedzi, skierowane przez stronę pozwaną, nie ustosunkował się do nich ustnie na rozprawie;

6. obrazę przepisów postępowania mających istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 233 § 1 k.p.c., poprzez zaniechanie wszechstronnego rozważania materiału dowodowego, skutkujące nieprawidłowym przyjęciem jakoby:

- pozwana nadal mogła eksploatować złoża G. III na przedmiocie dzierżawy, podczas gdy złoża te uległy wyczerpaniu;

- pozwana nagle bez żadnej przyczyny zaprzestała eksploatacji złoża, podczas gdy twierdzenie to nie jest poparte żadnym dowodem pochodzącym od powodów, zaś pozwana nie przyznawała tej okoliczności w żaden sposób, od początku postępowania wskazując, że złoża te uległy wyczerpaniu.

Powołując się na powyższe zarzuty, wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od każdego z powodów na rzecz pozwanej zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za obie instancje ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Powodowie w odpowiedzi na apelację wnieśli o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powodów kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Apelacyjny podziela w całości ustalenia Sądu Okręgowego i dokonaną przez ten Sąd ocenę prawną niniejszej sprawy. Wbrew wywodom skarżącej nie doszło w niej do żadnego z zarzucanych uchybień a przeprowadzone rozważania prawne i ich argumentacja zawarte w uzasadnieniu kwestionowanego wyroku zasługują na pełną aprobatę.

Przede wszystkim nie sposób dopatrzeć się w treści łączącej strony umowy dzierżawy z dnia 7 sierpnia 2009 roku, a w szczególności jej zapisu, który mówi o obowiązku uiszczania przez pozwaną Spółkę należności publiczno- prawnych, w tym podatku od nieruchomości, sugerowanej nieważności umowy jako sprzecznej z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku O podatkach i opłatach lokalnych w zw. z art. 58 § 1 k.c. Zgodnie z art. 58 § 1 k.c. czynność prawna sprzeczna z ustawą albo mająca na celu obejście ustawy jest nieważna, chyba że właściwy przepis przewiduje inny skutek, w szczególności ten, iż na miejsce nieważnych postanowień czynności prawnej wchodzi odpowiednie przepisy ustawy. Stosownie zaś do art. 3 ust. 1 w/w ustawy podatnikami podatku od nieruchomości są osoby fizyczne, osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki nieposiadające osobowości prawnej, będące:

- 1) właścicielami nieruchomości lub obiektów budowlanych, z zastrzeżeniem ust. 3;
- 2) posiadaczami samoistnymi nieruchomości lub obiektów budowlanych;
- 3) użytkownikami wieczystymi gruntów;
- 4) posiadaczami nieruchomości lub ich części albo obiektów budowlanych lub ich części, stanowiących własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego, jeżeli posiadanie:
 - a) wynika z umowy zawartej z właścicielem, (...) lub z innego tytułu prawnego, z wyjątkiem posiadania przez osoby fizyczne lokali mieszkalnych niestanowiących odrębnych nieruchomości;
 - b) jest bez tytułu prawnego, z zastrzeżeniem ust. 2.

Powyższy przepis wskazuje krąg podmiotów, na których ciąży obowiązek podatkowy, ale jednocześnie nie zakazuje tego, aby osoba trzecia zobowiązała się że będzie ten podatek uiszczać, w miejsce osób zobowiązanych do tego zgodnie z ustawą. Skoro zatem wydzierżawiający i dzierżawca mogą w ramach swobody w kształtowaniu łączących je stosunków zobowiązaniowych zawrzeć w umowie postanowienie co do zwrotu należności z tytułu ponoszonych przez wydzierżawiającego opłat lub kosztów związanych z utrzymaniem nieruchomości, a więc również z tytułu podatku od nieruchomości, to nie sposób uznać, że regulacja ta łamie prawo w sposób prowadzący do nieważności umowy w powyższym zakresie. Godzi się zauważyć, że podatek od nieruchomości ma charakter podatku wyłącznie w relacji podatnik - organ podatkowy. Natomiast w dalszej relacji, tj. pomiędzy podmiotem będącym podatnikiem tego podatku a np. dzierżawcą, kwota ta nie ma już charakteru podatku, lecz stanowi składową należności z tytułu łączącej strony umowy dzierżawy (zob. początkowy fragment art. 702 k.c.). Innymi słowy, roszczenie o zwrot równowartości opłaconego podatku ma swoje źródło w zawartej przez strony umowie dzierżawy i ma charakter rozliczenia należności kontraktowych. Podkreślić należy, że pozwana wcześniej nie kwestionowała swego obowiązku pokrywania należności publicznoprawnych wynikającego z § 7 umowy, co wynika wprost z odpowiedzi na pozew (k. 209v- 210), w której uznała roszczenie wobec J. B. do kwoty 221.690 zł, wnosząc jednocześnie o rozłożenie w/w kwoty na raty. Niewątpliwie również w latach wcześniejszych skarżąca opłacała podatki związane z dzierżawionym przez nią terenem. W tych okolicznościach zarzut naruszenia art. 58 k.c. w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy O podatkach i opłatach lokalnych z dnia 12 stycznia 1991 roku okazał się całkowicie niezasadny.

Odnosząc się do żądania apelującej obniżenia czynszu dzierżawnego w oparciu o art. 700 k.c., to zgodzić się należało z oceną Sądu I instancji, że nie znajduje on zastosowania w niniejszej sprawie. Zgodnie z powołanym przepisem „Jeżeli wskutek okoliczności, za które dzierżawca odpowiedzialności nie ponosi i które nie dotyczą jego osoby, zwykły przychód z przedmiotu dzierżawy uległ znacznemu zmniejszeniu, dzierżawca może żądać obniżenia czynszu przypadającego za dany okres gospodarczy”. Ustawodawca wymaga spełnienia kumulatywnie trzech przesłanek w celu skutecznego dochodzenia roszczenia o zmniejszenie wysokości czynszu: nastąpiło znaczne zmniejszenie przychodów uzyskiwanych z przedmiotu dzierżawy, przy czym znaczne zmniejszenie oznacza zwykle zmniejszenie przychodu

względem poprzednich okresów o około 50%; dzierżawca ani osoby, którymi posługuje się on w wykonaniu umowy, nie ponoszą odpowiedzialności za przyczyny zmniejszenia przychodu; przyczyny zmniejszenia przychodu nie są związane z osobą dzierżawcy – np. nie są spowodowane chorobą dzierżawcy, jego śmiercią albo utratą przez niego wymaganych uprawnień. Ciężar dowodu zaistnienia wszystkich trzech przesłanek opisanych powyżej, obciąża dzierżawcę. To znaczy, że powinien on udowodnić wysokość przychodu zwykle osiąganego z przedmiotu dzierżawy tego rodzaju za dany okres (przez dzierżawcę lub osoby trzecie) i wysokość przychodu, który faktycznie osiągnął za dany okres. Dzierżawca powinien też wskazać co konkretnie jest przyczyną zmniejszenia się przychodów albo tego, że nie osiągnął on przychodu w spodziewanej wysokości.

W niniejszej sprawie skarżąca nie wykazała tych przesłanek. Bezspornie nie przedstawiła żadnych dowodów potwierdzających zmniejszenie przychodów, jak również nie podała konkretnej przyczyny zaprzestania eksploatacji złoża (...). Podnosiła jedynie, że złoża kruszyw znajdujące się na dzierżawionej działce zostało wyczerpane, a zatem nie miała już czego wydobywać. Okoliczność ta nie została w żaden sposób wykazana przez pozwaną, natomiast opinia biegłego z zakresu geologii dowodzi okoliczności przeciwnej, a mianowicie tego, że złoża kruszywa piaskowo-żwirowego (...) nie zostały wyeksploatowane do końca i pozostało w nim jeszcze od 22 do 47% zasobów w zależności od obliczeń. Jednocześnie biegły przychylił się do twierdzenia na podstawie materiałów dostępnych u Geologa Wojewódzkiego, że w złożu pozostała ta większa wartość zasobów (opinia k. 361). Wprawdzie opinia ta była podważana przez stronę pozwaną, jednakże biegły ostatecznie na rozprawie w dniu 14 czerwca 2018 roku, odnosząc się do zarzutów skarżącej, w sposób jasny i logiczny potwierdził swoje stanowisko co do meritum sprawy. W konsekwencji słusznie Sąd I instancji przyjął, iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłego sądowego, brak było podstaw do obniżenia czynszu dzierżawnego w oparciu o przepis art. 700 k.c. Tym samym kalkulacje pozwanej prowadzące do obniżenia czynszu dzierżawnego, prezentowane w toku postępowania, okazały się całkowicie chybione.

Wbrew stanowisku skarżącej Sąd Okręgowy wyjaśnił przyczyny, dla których oparł się na przedmiotowej opinii, uznając jej wnioski za jasne, rzetelne i niebudzące wątpliwości. Należy zauważyć, że specyfika oceny dowodu z opinii biegłego wyraża się w tym, że sfera merytoryczna opinii jest kontrolowana przez Sąd, który nie posiada wiadomości specjalnych, w istocie tylko w zakresie zgodności z zasadami logicznego myślenia, doświadczenia życiowego i wiedzy powszechnej. Odwołanie się przez Sąd do tych kryteriów oceny stanowi więc wystarczające i należyte uzasadnienie przyczyn uznania opinii biegłych za przekonujące (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 2005 roku, II CK 572/04, Lex 1516556). W takich okolicznościach jedynie gołosłowna polemika pozwanej z wnioskami biegłej – z pewnością niekorzystnych z punktu widzenia jej interesów – nie może stanowić skutecznej podstawy wywiedzionej apelacji. W jej świetle prowadzenie dalszego postępowania dowodowego trwałoby de facto aż do uzyskania przez skarżącą oczekiwanych przez nią, korzystnych procesowo wyników. Jeżeli więc wnioski opinii są jasne, kategoryczne i przekonujące Sąd, co pozwala uznać kluczowe dla istoty sprawy okoliczności za wyjaśnione, to nie zachodzi potrzeba dopuszczenia dowodu z dalszej (uzupełniającej) opinii biegłych. Sąd Apelacyjny podzielił zatem stanowisko Sądu Okręgowego, który poprzestał na tej opinii, uznając ją jednocześnie za jasną, logiczną i wyczerpującą dla potrzeb niniejszej sprawy. W ocenie Sądu Odwoławczego zarzuty skarżącej co do oceny przez biegłego sposobu eksploatacji tych złóż nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, gdyż w istocie priorytetowe było ustalenie, czy złoża nadal istnieją i czy nie zostały wyeksploatowane. W świetle przedstawionej oceny również zarzut naruszenia art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. art. 227 k.p.c. okazał się chybiony.

Niezasadne były też argumenty o sprzeczności istotnych ustaleń Sądu I instancji z zebranymi dowodami oraz naruszeniu art. 233 § 1 k.p.c., traktującego o kompetencji Sądu do swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przedstawionego zgodnie z zasadą kontradiktoryjności procesu cywilnego przez strony postępowania zainteresowane wynikiem sporu. W judykaturze ugruntowany jest pogląd, że strona nie może skutecznie podnieść zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., twierdząc, że dokonano wadliwych ustaleń faktycznych, tylko dlatego, że stan faktyczny ustalono w sposób odbiegający od jej oczekiwań. Podkreślić należy, iż istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy na forsowaniu własnego poglądu strony na daną kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut skarżący powinien zatem

wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd przy ocenie konkretnych dowodów, uznając brak ich wiarygodności i mocy dowodowej lub niesłusznie im je przyznając (tak Sąd Najwyższy m.in. w orzeczeniach z dnia: 23 stycznia 2001 roku, IV CKN 970/00, LEX nr 52753, 12 kwietnia 2001 roku, II CKN 588/99, LEX nr 52347, 10 stycznia 2002 roku, II CKN 572/99, LEX nr 53136). Skarżąca uchybień takich nie wskazała, a w ocenie Sądu Apelacyjnego przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena zgromadzonego materiału dowodowego pozostaje w granicach dyspozycji art. 233 § 1 k.p.c., poczyniona została w oparciu o wszystkie dowody zaofiarowane przez strony, zgodnie z obowiązującymi zasadami procesowymi, dlatego też pozostaje pod ochroną prawa i musi się ostać.

Zdaniem Sądu, w sprawie nie zaistniały okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie przepisu art. 5 k.c. Intencją ustawodawcy wyrażoną w we wskazanym przepisie jest odmowa objęcia ochroną osoby, której, choć formalnie przysługuje określone prawo, to w danym przypadku jego realizacja jest sprzeczna ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego.. Podkreślić należy, że klauzula generalna a konkretnie zasady współżycia społecznego nie mogą kreować od nowa żadnego stosunku zobowiązaniowego, nie powinny też uchylać jakiegos prawa. Ponadto przywołany wyżej przepis powinien być stosowany ostrożnie i tylko w sytuacjach wyjątkowych.

Pozwana nie wskazała ponadto, którą zasadę współżycia społecznego naruszyli powodowie, dlatego też trudno odnieść się do tego zarzutu w sposób pełny. Niemniej jednak zaakcentowania wymaga, że do zawarcia umowy doszło między profesjonalistami, zaś miesięczna kwota czynszu oraz termin umowy został zaakceptowany przez pozwaną. Okoliczności sprawy dowodzą, że złoża kruszywa (...) mogły być dalej eksploatowane. Sąd Apelacyjny nie dopatrył się w tych warunkach jakichkolwiek okoliczności, które nakazywałyby przyjęcie, że uwzględnienie roszczenia powodów godziłoby w którąkolwiek z zasad współżycia społecznego.

Wobec powyższego Sąd Apelacyjny uznał, iż zaskarżony wyrok odpowiada prawu i na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako pozbawioną uzasadnionych zarzutów.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy oraz regułami współuczestnictwa formalnego istniejącego między powodami, które daje im prawo samodzielnie ubiegania się o zwrot kosztów postępowania odwoławczego (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2015 roku, III CZP 29/15, Legalis nr 1263393). Wysokość należnych powodom kosztów zastępstwa procesowego ustalono w oparciu o § 2 pkt 6 i 7 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych Dz. U. 2018 r. 265 j.t.).

(...)